

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **I. B.**, bývajúcej v P., zastúpenej Advokátskou kanceláriou V., s.r.o. so sídlom v P., proti žalovanej **K.**, a.s. V., **o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o návrhu žalovanej na zrušenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26 C 97/2010, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2012 sp. zn. 9 Co 381/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením z 8. novembra 2010 č.k. 26 C 97/2010-109 nariadil na návrh žalobkyne predbežné opatrenie, ktorým uložil žalovanej povinnosť platiť žalobkyni časť pracovnej odmeny 700 Eur mesačne vždy do desiateho dňa kalendárneho mesiaca počnúc 10. novembra 2010 až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26 C 97/2010.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovanej uznesením z 11. februára 2011 sp. zn. 3 Co 36/2011 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť platiť žalobkyni pracovnú odmenu 400 Eur mesačne, vždy do desiateho dňa toho-ktorého kalendárneho mesiaca pozadu, počnúc od 1. januára 2011 až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26 C 97/2010.

Odvolací súd vzhľadom na to, že žalobkyňa v čase rozhodovania bola nezamestnaná a jej jediným príjmom bol čiastočný invalidný dôchodok 153,30 Eur mesačne, zhodne

s názorom súdu prvého stupňa považoval za potrebné dočasne upraviť pomery účastníkov konania (§ 76 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Odvolací súd však vzhľadom na to, že žalobkyňa bola poberateľkou invalidného dôchodku, boli jej vyplatené nemocenské dávky a tiež vzhľadom na výšku priemerného zárobku v p. kraji a určenie minimálnej mzdy na rok 2011 (317 Eur mesačne) pracovnú odmenu 700 Eur mesačne považoval za neprimerane vysokú. Napadnuté uznesenie preto zmenil tak, že pracovnú odmenu určil sumou 400 Eur mesačne.

Žalovaná 28. júna 2012 požiadala súd o zrušenie predbežného opatrenia z dôvodu, že pominuli dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 29. júna 2012 č.k. 26 C 97/2010-166 návrh žalovanej na zrušenie predbežného opatrenia zamietol, keď podľa jeho názoru nepominuli dôvody (§ 77 ods. 2 O.s.p.), pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovanej uznesením z 31. októbra 2012 sp. zn. 9 Co 381/2012 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že predbežné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Bratislava I z 8. novembra 2010 č.k. 26 C 97/2010-109 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 11. februára 2011 sp. zn. 3 Co 36/2011, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť platiť žalobkyni pracovnú odmenu 400 Eur mesačne, vždy do desiateho dňa toho-ktorého kalendárneho mesiaca pozadu, počnúc dňom 1. januára 2011, až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26 C 97/2010, zrušil.

Odvolací súd právne vec zdôvodnil citáciou § 76 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a § 77 ods. 2 O.s.p. a s poukazom na to, že od rozhodnutia súdu, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie, došlo ku zmene na strane žalobkyne, a to, že od 1. augusta 2011 je žalobkyňa podnikateľkou, keď vykonáva živnosť na základe oprávnenia vydaného Obvodným úradom v P. pod č. 707-22528. Živnosť v zmysle § 2 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 455/1991 Zb.“) je zárobkovou činnosťou a skutočnosťou, ktorú je potrebné považovať za pominutie dôvodov, pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené. Odvolací súd mal za to, že výška príjmu z podnikania nie je rozhodujúcim kritériom pre uloženie povinnosti poskytovania časti pracovnej odmeny. Jedinou zákonom predpokladanou požiadavkou pre poskytnutie dočasnej úpravy vzťahov medzi účastníkmi je, že žalobkyňa zo závažných dôvodov nepracuje, t.j. nemá žiadny príjem

zo závislej činnosti, z podnikania, ani iný príjem poskytovaný podľa osobitných predpisov. Odvolací súd uzavrel, že ak žalobkyňa podniká podľa § 2 zákona č. 455/1991 Zb., v zmysle ktorého je zárobkovou činnosťou aj živnosť ako sústavná činnosť, prevádzkovaná samostatne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku, je táto okolnosť dôvodom na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia v zmysle § 77 ods. 2 O.s.p., preto návrhu na zrušenie predbežného opatrenia vyhovel.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorá ho navrhla zrušiť. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 239 ods. 1 O.s.p., majúc za to, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na zrušenie predbežného opatrenia považovala za správne, zdôrazňujúc, že z podnikateľskej činnosti nemá žiadny príjem. Uznesením odvolacieho súdu, ktorým bolo zrušené vydané predbežné opatrenie sa dostala do neľahkej finančnej situácie, keď jej jediným príjmom je len príjem z invalidného dôchodku vo výške 160 Eur.

Žalovaná považovala dovolanie žalobkyne za nedôvodne podané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie smeruje proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom

potvrďujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí taxatívne vymenovaných vo vyššie citovanom ustanovení, kde dovolanie nie je prípustné bez ohľadu na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania žalobkyne je preto v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. vylúčená.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľky, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, aj keď ju vo svojom dovolaní bližšie nešpecifikovala.

Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi občianskeho súdneho konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom vylúčil účastníka konania z realizácie jeho procesných práv priznaných mu právnym poriadkom. Takýmto procesným právom účastníka je napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu a pod.

Na rozhodnutie vo veciach predbežných opatrení súd nemusí pojednávanie nariadiť, nemusí účastníkov konania vypočuť, teda ani vykonávať dokazovanie. Nemusí účastníkom ani umožniť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k obsahu listín, z ktorých treba urobiť záver o tom, či sú splnené predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia. Súd posudzuje dôvodnosť návrhu podľa jeho obsahu a na základe k nemu pripojených, prípadne dodatočne predložených listín.

Dovolací súd preto v danom prípade nezistil existenciu dovolateľkou namietanej vady a ani inej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z § 239 ods. 1 až 3 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovaná v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy neuplatnila.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. marca 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková